

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У 6559/15
Дана 22.02.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А., чији је пуномоћник Милисав Илић, обоје из Новог Београда, ул. Јурија Гагарина бр. 49/96, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије - Сектора за имовинско-правне послове, Београд, ради поништаја решења број: 46-00-00492/2014-13 од 14.11.2014. године, са заинтересованим лицем Републиком Србијом, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу и заинтересованим лицем Градом Лесковцем, кога заступа Градско правобранилаштво града Лесковца, у предмету враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе дана 22.02.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 22.02.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља А.А. Из ..., ул. ..., да заинтересованом лицу Граду Лесковцу, надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованог лица Републике Србије, за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиље изјављена против делимичног решења Агенције за реституцију - Подручне јединице Ниш, број 46-001568/2012 од 04.06.2014. године, којим се тачком 1. диспозитива усваја захтев, враћа се имовина и утврђује право својине тужиљи као законском наследнику, са обимом удела 1/10 идеалног дела на национализованој непокретној имовини ближе описане у тач. 1. подтачке 1. , 2. и 3. диспозитива првостепеног решења, а која имовина је национализована Решењем Комисије за национализацију при Народном одбору

општине Лесковац, број 281 од 14.09.1959. године, као 1/10 ранијег власника Б.Б. Из ...; Тачком 2. диспозитива ожалбеног решења обавезују се Република Србија као власник и Град Лесковац, као ванкњижни корисник непокретности, да по правноснажности овог решења пренесу у сувојину наведеном законском наследнику у уделу одређеном у тачки 1. диспозитива, непокретности из тачке 1. подтачке 1.1, 1.2 и 1.3 диспозитива решења, а непокретности из тачке 1. подтачке 1.2. и у судржавину; Тачком 3.1. одређено је да пословна просторија у ..., ... у тачки 1. диспозитива решења подтачка 1.1 која је дата у закуп по Уговору о закупу број 473/1 од 29.09.2011. године, враћа се у државину наведеном законском наследнику дана 01.07.2015. као даном истека Уговора о закупу број 473/1 од 29.09.2011. године, ако се купац и законски наследник другачије не споразумеју, с тим да у периоду од стицања својине до стицања у посед купац ступа у правни однос са законским надледником по уговору који је закључио са претходним власником, односно корисником, сразмерно уделу одређеном у тачкама 1. подтачке 1.1 диспозитива овог решења; Тачком 3.2. диспозитива првостепеног решења одређено је да пословна просторија у ..., ... која се налази у десном делу зграде гледано са ..., објекта описаног у тачки 1. подтачке 1.3. која је дата у закуп по Уговору о закупу број 791-6/96 од 24.10.1996. године, као и пословна просторија која се налази у левом делу зграде гледано са ... и са улазом из ..., која је дата у закуп по уговору о закупу број 791-5/96 од 24.10.1996. године, враћају се у државину законским наследницима из тачке 1. диспозитива овог решења и то по истеку три године од дана извршности овог решења, ако се закупци и законски наследник бившег власника другачије не споразумеју, с тим да у периоду од стицања својине до ступања у посед купац ступа у правни однос са законским наследником по уговору који је закључио са претходним власником, односно корисником; Тачком 4. диспозитива ожалбеног решења прописано је да ће на основу овог решења, а по његовој правноснажности, Републички геодетски завод, Служба за катастар непокретности Лесковац извршити упис права својине на непокретностима из тачке 1. подтачке 1.1., 1.2. и 1.3. диспозитива овог решења у корист наведеног законског наследника, сразмерно уделу одређеном у тачки 1. диспозитива овог решења; Тачком 5. диспозитива ожалбеног решења налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу овог решења, а по његовој правноснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима из тачке 1. подтачке 1.1. и 1.3. диспозитива овог решења, као и на земљишту у односу на Републику Србију забележених у било чију корист на непокретностима из тачке 1. диспозитива овог решења уколико истих има уписаних у катастру непокретности; Тачком 6. диспозитива истог решења, решено је да је враћена имовина у слободном промету те да Република Србија, односно јединица локалне самоуправе, има право прече куповине приликом првог отуђења, док ће према тачки 7. истог решења, о преосталом делу захтева за враћање одузете имовине и обештећење бити одлучено накнадно, посебним решењем.

Наводима тужбе тужиља указује да је предметна имовина у њеној својини још од 1957. године, те да је оспореним решењима оштећена за 1/2 имовине која јој припада, јер по свим тапијима катастра њен удео износи 1/5 док се оспореним решењима њој враћа 1/10 удела. Наводи да њена мајка Б.Б., никада није била власник ни у једном делу имовине у ..., односно да предметна имовина представља њено власништво још од 1959. године, те да је решењем из 1959. године извршена национализација имовине њеној мајци са уделом од 1/10 а које решење је донето по шаблону без упуштања у утврђивања стварног чињеничног стања. Истакла је и да

Агенција за реституцију – Подручна јединица Ниш, није надлежна за решавање у овој управној ствари с обзиром да она има пребивалиште у Београду преко 50 година због чега је предложила да се првостепени орган прогласи ненадлежним за поступање у њеном предмету. Даље је навела да се држава ванкњижно уписала као власник предметне имовине али да њој то решење није достављено те да ни катастар Лесковац није имао основа да Републику Србију укњижи као власника на њеном делу имовине. Предложила је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење, те у поступку пуне јурисдикције поништи и првостепено решење од 04.06.2014. године као и да суд усвоји њен захтев којом јој се враћа имовина и утврђује право својине са обимом удела од 1/5 идеалних делова на национализованом непокретној имовини ближе наведеној у ожалбеном решењу, односно да јој се врати имовина и утврди право својине као законском наследнику бившег власника Лепосаве Тончић са обимом удела од 1/10 идеалних делова наведене имовине.

Поднеском од 14.12.2016. године тужиља је допунила тужбени захтев, оставши при наводима из тужбе. Одрекла се дела захтева везаног за повраћај национализоване имовине стрица и стрине који је истакла у жалби поднетој туженом, противи се захтеву за накнаду трошкова Градског јавног правобранилаштва за град Лесковац и тражи накнаду штете коју трпи због не примања 1/5 дела закупнине од издавања локала у Лесковцу, а који примају остали сувласници сразмерно сувласничким деловима. Уредила је тужбени захтев тако што је предложила да суд одбије предлог тужених да се тужба одбије, затим да суд донесе коначну пресуду или врати предмет на поновни поступак и уколико сматра потребним, позове и саслуша све сведоке, наследнике имовине и сувласнике са Б.Б., а ради изјашњења поводом навода и тврдњи у тужби.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и налазећи да тужиља није навела нове чињенице, нити приложила нове доказе осим оних који су наведени у жалби на првостепено решење, а који су од стране туженог приликом доношења оспореног решења оцењени, предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице Република Србија је преко свог заступника, у одговору на тужбу од 19.06.2015. године, оспорила тужбу у целости па је предложила да суд одбије тужбу као неосновану.

Заинтересовано лице Град Лесковац, је преко законског заступника Градског јавног правобранилаштва града Лесковца, оспорило тужбу у целости, па је предложио да суд одбије тужбу као неосновану и обавезе тужиљу да јој надокнади трошкове поступка и то за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу, применом члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), којом је прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као и када суд утврђују чињенично стање ради решавања у пуној јурисдикцији. Усмена јавна расправа је одржана дана 22.02.2017. године, у присуству пуномоћника тужиоца, а у одсуству уредно позваних туженог и заинтересованих лица, у складу са чланом 38. став 1. Закона о управним споровима.

У речи на усменој расправи, пуномоћник тужиље је остао у свему при разлозима датим у тужби оспоравајући законитост решења туженог органа, па је предложио да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, а предмет врати

надлежном органу на поновно одлучивање. Трошкове управног спора није тражио.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу, наводе пуномоћника тужиоца на усменој јавној расправи и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужила Бранислава Буздумовић дана 11.04.2012. године, поднела Агенцији за реституцију – Подручној јединици Ниш, као правни следбеник, ћерка бившег власника Б.Б., захтев за враћање одузете имовине и то: пословне зграде у ..., ул. ..., на к.п.бр.... КО ... (по старом премеру) а по новом премеру к.п.бр.... КО ..., уписана у лист непокретности ... КО ..., површине 1 ар 85 м², као и пословне зграде у ..., ул. ..., на к.п.бр. ... КО ... (по старом премеру), а по новом премеру к.п.бр. ... и ... КО ..., уписане у лист непокретности ... и ... КО ..., површине 7 ари и 91 м², а, која имовина је одузета решењем НОО општине Лесковац број ... од 14.09.1959. године, које решење је тужила приложила уз захтев, као акт о подржављењу. Даље се из списка види да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, првостепени орган увидом у решење НОО општина Лесковац број ... од 14.09.1959. године, утврдио да је дана 26.12.1958. године, национализована и постала друштвена својина једна идеална петина власника В.В. и једна идеална десетина власника Б.Б., и то пословне зграде у ... у ул. ..., као и пословне зграде која се налази у ... у ул...., да је увиђајем на лицу места о чему је сачињен Записник о увиђају број 46-002801/2012 од 13.01.2014. године и на основу извештаја РГЗ СКН Лесковац број 952-2/14-160 од 12.03.2014. године, извршена идентификација објеката који су национализовани и који представљају предмет враћања. На основу наведеног, првостепени орган је утврдио да тужила као законски наследник, односно ћерка ранијег власника Б.Б., испуњава услове прописане Законом о враћању одузете имовине и обештећењу, да су предметни објекти у истом облику, стању и истим габаритима, са истом наменом као и у моменту одузимања, те да се налазе у државној својини Републике Србије, док је град Лесковац ванкњижни корисник, при чему се власник и корисник не противе њиховом враћању у натуралном облику, због чега је делимичним првостепеним решењем делимичним решењем број 46-001568/2012 од 04.06.2014. године усвојен захтев тужиле за враћање одузете имовине и утврђено право својине тужили као законском наследнику бившег власника са обимом удела од 1/10 идеалног дела на непокретној имовини ближе наведеној у диспозитиву тог решења, национализованој од ранијег власника Б.Б.. У поступку по жалби изјављеној против наведеног решења од 04.06.2014. године, тужени је оценио да је одлука првостепеног органа правилна и на закону заснована, а да су неосновани наводи жалбе којима се указује да је погрешно тужили враћена 1/10 идеалног дела предметних непокретности, јер је у Тапијским књигама града Лесковца од 1957. године она уписана као власник на 1/5 тих непокретности, јер је на основу увида у приложени акт о подржављењу – решење НОО општине Лесковац број ... од 14.09.1959. године, неспорно утврђено да је од мајке тужиле одузета 1/10 идеалних делова предметних непокретности, па у овом управном поступку тужили не може бити враћен већи удео у предметној имовини од онога који је актом о подржављењу одузет њеној мајци.

Законом о враћању одузете имовине и обештећењу (“Службени гласник РС”, бр.72/11 и 108/13) прописано је, чланом 1. да се овим законом уређују услови, начин и поступак враћања одузете имовине и обештећења за одузету имовину, која је на

територији Републике Србије применом прописа о аграрној реформи, национализацији, секвестрацији, као и других прописа, на основу аката о подржављењу, после 09.03.1945. године, одузета од физичких и одређених правних лица и пренесена у општенародну, државну, друштвену или задружну својину, чланом 3. да се под “подржављеном имовином” подразумева имовина која је на основу прописа из члана 2. овог закона одузета и пренесена у општенародну, државну, друштвену или задружну својину, док је одредбом члана 5. став 1. тачка 1. прописано да право на враћање имовине или обештећење има домаће физичко лице које је бивши власник одузете имовине, а у случају његове смрти или проглашењем умрлим – његови законски наследници, утврђени у складу са прописима који уређују наслеђивање у Републици Србији и са одредбама тог закона.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да је тужени орган правилно одлучио када је у поступку у коме није било повреда правила поступања од битног утицаја на правилност решавања ове управне ствари, оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиље изјављену против делимичног решења првостепеног органа од 04.06.2014. године, којим је усвојен захтев за враћање имовине те утврђено право својине тужиљи са обимом удела од 1/10 идеалних делова на национализованој непокретној имовини ближе наведеној у диспозитиву првостепеног решења. Ово јер је и по оцени суда, код чињеница које произлазе из доказа у достављеним списима, да је тужиља поднетим захтевом за враћање одузете имовине, по коме је покренут и вођен управни поступак, тражила враћање имовине која је актом о подржављењу - решењем НОО општине Лесковац број ... од 14.09.1959. године, одузета од њене мајке Б.Б., као бившег власника у једној десетини одузете имовине, правилно закључивање туженог органа да је правилно и на закону засновао ожалбено решење којим је усвојен захтев тужиље, враћена имовина и утврђено јој право својине са обимом удела од 1/10 идеалних делова предметних непокретности, због чега тужиљи не може у овом поступку бити враћен већи удео у одузетој имовини од онога који је актом о подржављењу одузет њеној мајци, иза које као правни следбеник тражи враћање одузете имовине.

Приликом одлучивања суд је ценио наводе тужбе да је првостепени орган био месно ненадлежан за поступање у овој управној ствари али налази да су ови наводи неосновани, јер је чланом 44. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, прописано да се надлежност подручне јединице Агенције утврђује према пребивалишту, односно боравишту бившег власника у Републици Србији у време одузимања имовине, а што је у конкретном случају био Лесковац, како то произлази из списка предмета.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, који су поновљени наводи жалбе, па налази да ови наводи нису основани са довољних и јасних разлога датих у образложењу оспореног решења, које овај суд прихвата као правилне и на закону засноване, због чега их није посебно образлагао.

Како је одредбом члана 45. Закона о управним споровима, прописано да пресудом којом се оспорени управни акт поништава, односно оглашава ништавим, суд може одлучити и о захтеву тужиоца за накнаду штете, то Суд, будући да је тужбу одбио, није одлучивао о захтеву тужиље за накнаду штете.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је применом члана 40. став 2. и члана 41.

Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Разматрајући захтев заинтересованих лица за накнаду трошкова управног спора, суд је заинтересованом лицу Граду Лесковцу, с обзиром на исход спора, применом чл. 66. и 67. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09) и чл. 150., 153. и 154. и 162. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11 и 55/14), а који се у управном спору сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, признао трошкове у износу од 16.500,00 динара на име састава одговора на тужбу, одлучујући као у ставу II диспозитива пресуде. Заинтересованом лицу Републици Србији, суд није признао трошкове тражене за приступ на једном неодржаном рочишту дана 14.12.2016. године, будући да захтев за накнаду трошкова није опредељен по износу, због чега је одлучено као у ставу III диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 22.02.2017. године, 15 У. 6559/15

Записничар
Небојша Симић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Цакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ